

Η Ανάσταση του Ιησού και οι Αμφισβητήσεις

Αν αναζητήσετε την φράση «did Jesus rise from dead?» (Ανέστη εκ νεκρών ο Χριστός;) μέσω της Google, θα βρείτε εκατοντάδες ιστοσελίδες που αναφέρονται στην Ανάσταση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Οι περισσότερες από αυτές αναδημοσιεύουν τα περιεχόμενα άλλων, αυτούσια ή τροποποιημένα, και σχεδόν στο σύνολό τους, αποφθεγματικά και χωρίς παραπομπές.

Χριστιανικά και μη Blogs και Sites κάνουν το ίδιο και ελάχιστα παρέχουν κάποιες παραπομπές ή ιστορικές αναφορές. Όλοι και όλα όσα έψαξα, από τα τέλη του 2017, «ανθρακεύουν» από ένα βιβλίο 190 περίπου σελίδων μεγέθους 15 X 20 εκατοστών που αποτέλεσε και το δικό μου εφελθτήριο για αυτό που διαβάζετε τώρα. Τα 30 - 35 % περίπου είναι αντιγεγραμμένα (copy-paste) από αυτό το βιβλίο και τα υπόλοιπα αποτελούνται από δικές μου διανθίσεις και από προσθήκες που συνέλεξα από τα κείμενα της Χριστιανικής Γραμματείας, κυρίως της Καινής Διαθήκης.

Ας πάρουμε λοιπόν τα πράγματα από την αρχή . . .

Ένας άνθρωπος ονομαζόμενος Ιησούς Χριστός έδειξε τη δύναμή του πάνω στο θάνατο. Αφού πέθανε πάνω σε ένα σταυρό και θάφτηκε, εμφανίστηκε ξαφνικά ζωντανός την τρίτη ημέρα. Στη συνέχεια, εθεάθη από άλλους, συμπεριλαμβανομένων 500 ατόμων σε μία μόνο περίπτωση. Σύντομα διαδόθηκε παντού ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί εκ νεκρών.

Θα μπορούσε η ανάσταση του Ιησού να είναι απλά ένας θρύλος δύο χιλιάδων (2.000) και πλέον ετών; Βασίζεται σε επαληθεύσιμα ιστορικά στοιχεία;

Ο Απόστολος Παύλος στην Α' Επιστολή του προς Κορινθίους στο Κεφ. 15, στιχ. 1 – 9, γράφει: *«Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἐστήκατε, δι' οὗ καὶ σώζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν εἰ κατέχετε, ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα καὶ ὅτι παρουσιάσθηκε στον Πέτρον, ἔπειτα στους δώδεκα ἀποστόλους· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν· ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν· ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερ εἰ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη κάμοι. ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.»*

Στην Ανάσταση του Ιησού εκ νεκρών, θεμελιώνεται η Χριστιανική Πίστη. Ανέστη λοιπόν εκ νεκρών ο Χριστός;

Οι αμφισβητίες μιλούν για πλάνη, για μύθο, για παραίσθηση. Τα γεγονότα τους δικαιώνουν;

Επτακόσια χρόνια πριν από τον Χριστό, ένας εκ των μεγάλων προφητών της Παλαιάς Διαθήκης, ο προφήτης Ησαΐας είχε γράψει για έναν μελλοντικό Μεσσία, ο οποίος θα υπέφερε και θα πέθαινε για τις αμαρτίες μας, για να αναστηθεί στη συνέχεια (Παλαιά Διαθήκη Κεφ. 53, στίχοι 1 - 12).

«Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;

ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῆ διψώση. οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῶ οὐδὲ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη. οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ’ αὐτόν. τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν· πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη· καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα· ἐν τῇ ταπεινώσει ἢ κρίσει αὐτοῦ ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἢ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. καὶ Κύριος βούλεται καθαρῶς αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. ἐὰν δῶτε περὶ ἀμαρτίας, ἢ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται Κύριος ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιῶσαι δίκαιον εὔ δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει· διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα, ἀνθ’ ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἢ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἀμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη».

(Κύριε, ποίος ἐπίστευσεν εἰς αὐτά, που ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἀπὸ σε καὶ ἐκηρύξαμεν στους ἀνθρώπους; Ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου εἰς ποῖον ἐφανερώθη καὶ ἐγένεν πιστευτὴ καὶ παραδεκτὴ; Ἀνηγγείλαμεν αὐτόν ὡσαν μικρὸν καὶ ἀσημον παιδίον ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, σαν ρίζαν εἰς γῆν διψασμένην καὶ ξηράν. Δὲν εἶχεν ωραίαν, ἐνδοξον καὶ ἐλκυστικὴν τὴν ἐμφάνισιν. Δὲν εἶχεν ωραιότητα καὶ λαμπρότητα προσώπου. Τον εἶδομεν καὶ δὲν εἶχε πρόσωπον ἐμφανίσιμον, οὔτε κάλλος. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἦτο καταφρονημένον, χωρὶς τιμῆν καὶ δόξαν. Ὑπελείπετο ὡς πρὸς τὴν ωραιότητα καὶ τὴν εὐπρεπὴ ἐμφάνισιν μετὰ τῶν ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς ἦτο ἄνθρωπος πληγῶμενος, ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ βαστάζῃ καὶ νὰ ὑπομένῃ ταλαιπωρίας καὶ πόνους. Ἀντικείμενον ἀποστροφῆς ἐγένετο τὸ πρόσωπον του, ἐδέχθη ἐξευτελισμοὺς καὶ ταπεινώσεις ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Τον ἐλογάριασαν σαν νὰ μὴ ὑπῆρχεν. Αὐτὸς ὅμως φέρει ἐπάνω του τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν μας. Ἐβυθίσθη στὸν πόνον καὶ τὴν οδύνην, καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ πλάνῃ μας ἐνομίσαμεν, ὅτι αὐτὸς εὗρισκετο εἰς τὴν οδυνηρὰν αὐτὴν πληγὴν καὶ συμφορὰν, ἐπειδὴ ἐτιμωρεῖτο ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ δι’ ἰδικὰς τῆς ἀμαρτίας. Αὐτὸς ὅμως ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἰδικὰς μας ἀμαρτίας, ἐταλαιπωρήθη καὶ ὑπέφερε διὰ τὰς ἀνομίας μας. Παιδευτικὴ τιμωρία ἐπέσεν ἐπάνω του διὰ τὴν ἰδικὴν μας εἰρήνην καὶ σωτηρίαν. Χάρις δὲ εἰς τὴν πληγὴν ἐκείνου ἡμεῖς ἐθεραπεύθημεν. Ὅλοι ὡσαν πρόβατα εἶχαμεν πλανηθῆ. Καθε ἀνθρώπος στὸν δρόμον καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του ἐπλανήθη. Διὰ τὰς ἰδικὰς μας ἀμαρτίας ὁ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν εἰς παθήματα καὶ θάνατον. Καὶ αὐτὸς, παρ’ ὅλας τὰς κακώσεις που ὑπέστη, δὲν ἠνοιξε τὰ στόμα αὐτοῦ· ὡσαν ἀφῶνον πρόβατον ὠδηγήθη πρὸς σφαγὴν. Ὡς ἀμνὸς ἀφῶνος ἐνώπιον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὸν κουρεύει, ἔτσι πορεύεται χωρὶς νὰ ἀνοίγῃ τὸ στόμα του. Μέσα εἰς τὴν ταπείνωσιν καὶ τὸν ἐξευτελισμόν, που ἐβυθίσθη, παρεγνώρισθη καὶ κατεπατήθη τὸ δίκαιόν του ἐν τῇ κρίσει. Ὑστερα δὲ ἀπὸ τὰ παθήματά του καὶ τὸν ἀδίκον θάνατόν του, ποίος θὰ ὑπάρξῃ καὶ ποίος θὰ τολμήσῃ νὰ διηγηθῇ τὴν γενεὰν αὐτοῦ; Διότι ἀφηρέθη βιαίως καὶ ἀδίκως αὐτὸ τὴν γῆν ἢ τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ ὠδηγήθη εἰς θάνατον ἐνεκα τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ λαοῦ μου. Ἐγὼ δὲ εἰς ἐκδίκησιν τοῦ ἀδίκου

θανάτου και της ταφής του, θα τιμωρήσω και θα παραδώσω εις θάνατον τους κακούς ανθρώπους και δια τον θάνατον αυτού θα παραδώσω τους πονηρούς πλουσίους και άρχοντας. Διότι ο παις μου αυτός δεν διέπραξε καμμίαν παρανομίαν, ούτε ευρέθη ποτέ δόλος και ψεύδος στο στόμα του. Και ο Κυριος θέλει να τον καθαρίση πλήρως από τον εξευτελισμόν και την ταπείνωσιν, εις την οποίαν τον υπέβαλαν οι άνθρωποι, από τας πληγάς τας οποίας κατέφεραν εις αυτόν. Εάν προσφέρετε αυτόν ως εξιλαστήριον θυσίαν δια τας αμαρτίας σας, η ψυχή σας λυτρωμένη θα ίδη την ατελεύτητον γενεάν του. Ο Κύριος θέλει να αφαιρέση τον πόνον της ψυχής του, να δείξη αυτόν και δι' αυτού εις όλον τον κόσμον φως, ικανόν να αναπλάση και αναγεννήση με την σύνεσιν το ανθρώπινον γένος. Θέλει να αποδείξη αθών αυτόν τον δίκαιον, ο οποίος υπηρετεί εύσυνειδήτως και με αγάπην τους πολλούς. Αυτών δε των πολλών τας αμαρτίας αυτός θα αναλάβη. Δια τούτο αυτός θα πάρη ως ιδικήν του πνευματικήν κληρονομίαν πολλούς· και από τους ισχυρούς θα πάρη και θα διαμοιράση λάφυρα, διότι εκουσίως παρεδόθη στον λυτρωτικόν δι' ημάς θάνατον η ζωή του. Κατετάχθη δε μεταξύ των παρανόμων και ως τοιούτος εθεωρήθη. Αυτός όμως δια της σταυρικής του θυσίας επήρην επάνω του τας αμαρτίας πολλών και παρεδόθη στον σταυρικόν θάνατον δια τας αμαρτίας των. – Ερμηνεία από την ιστοσελίδα Ορθόδοξοι Ορίζοντες - <http://users.sch.gr/aiasgr/index.html>)

Απηχώντας την προφητεία αυτή, ο Ιησούς ισχυρίστηκε ότι ήταν ο Μεσσίας και προέβλεψε ότι θα προδοθεί, θα συλληφθεί, θα καταδικασθεί, θα πτυσθεί, θα μαστιγωθεί και θα θανατωθεί. Και τρεις μέρες αργότερα αναστήσεται.

Όπως αναφέρεται στο κατά Μάρκον Ευαγγέλιο, *«Ίδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαΐξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν, καὶ τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται»* (Μαρκ. Κεφ. 10 στιχ. 33 και 34).

Όλα όσα δίδαξε και ισχυρίστηκε ο Ιησούς υπήρξαν αδιάρρηκτα συνδεδεμένα με την Ανάστασή του εκ νεκρών. Αν ο Ιησούς δεν εγείρετο, όπως υποσχέθηκε, το μήνυμά του για συγχώρεση και η ελπίδα για αιώνια ζωή θα ήταν χωρίς νόημα. Ο Ιησούς έβαλε τα λόγια του στην απόλυτη δοκιμασία της αλήθειας.

Ο μελετητής της Βίβλου Wilbur Smith (1), πολύ χαρακτηριστικά λέει: *«Όταν είπε ότι θα αναστηθεί ξανά από τους νεκρούς, την τρίτη ημέρα μετά τη σταύρωση, είπε κάτι που μόνο ένας ανόητος θα τολμούσε να πει, αν περίμενε την αφοσίωση οποιωνδήποτε μαθητών, εκτός κι αν ήταν σίγουρος ότι θα αναστηθεί»* (2).

Τι συνέβη λοιπόν;

Ακριβώς όπως προέβλεψε ο Ιησούς, οι μάρτυρες αναφέρουν ότι προδόθηκε από έναν από τους μαθητές του, τον Ιούδα Ισκαριώτη. Στη συνέχεια, σε μια εικονική δίκη-παρωδία υπό τον Ρωμαίο Κυβερνήτη, Πόντιο Πιλάτο, καταδικάστηκε, λαιμοκοπήθηκε, τον κλώτσησαν, τον έφτυσαν, τον μαστίγωσαν και τελικά τον σταύρωσαν. Υπέφερε στον σταυρό για περίπου έξι ώρες. Το μαρτύριό Του παίρνει τέλος στις 3 το απόγευμα, όταν ο Ιησούς αναφωνεί «Τετέλεσται» και παραδίδει το πνεύμα Του.

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης (Κεφ.19 Στιχ. 28 - 30) περιγράφει τις τελευταίες στιγμές

(1) Wilbur M. Smith. https://en.wikipedia.org/wiki/Wilbur_Smith

(2) Wilbur M. Smith, «A Great Certainty in This Hour of World Crises» (Wheaton, ILL: Van Kampen Press, 1951), 10, 11

Ήθελε να εξηγήσει τί πραγματικά συνέβη που άλλαξε τους πιστούς του Ιησού και ξεκίνησε ένα κίνημα που έχει τόσο βαθιά επίδραση στον κόσμο μας. Συνειδητοποίησε ότι υπήρχαν πέντε πιθανές εξηγήσεις:

1. Ο Ιησούς δεν πέθανε πραγματικά στο σταυρό.
2. Το πτώμα του Ιησού κλάπηκε.
3. Οι μαθητές είχαν παραισθήσεις.
4. Η όλη ιστορία είναι ένας θρύλος, ή τελικά,
5. Η Ανάσταση πραγματικά συνέβη.

Άρχισε λοιπόν να εξετάζει τα γεγονότα, υπομονετικά και αμερόληπτα, για να δει πού θα τον οδηγούσαν. Βήμα προς βήμα, εξέτασε σχολαστικά τις υπάρχουσες καταγραφές πριν καταλήξει στα συμπεράσματά του.

1. Ήταν ο Ιησούς νεκρός όταν τοποθετήθηκε στον τάφο;

Ο Morison ξεκίνησε πρώτα να διαπιστώσει αν ο Ιησούς ήταν πραγματικά νεκρός όταν τοποθετήθηκε στον τάφο. Διαπίστωσε ότι ο θάνατος του Ιησού θεωρήθηκε γεγονός για σχεδόν 1800 χρόνια. Στη συνέχεια, μερικοί σκεπτικιστές ισχυρίστηκαν ότι ο Ιησούς δεν πέθανε στο σταυρό, αλλά απλώς έχασε τις αισθήσεις του, και αναβίωσε από το δροσερό, υγρό αέρα του τάφου. Αυτό έγινε γνωστό ως η «θεωρία swoon» ⁽¹⁾ (swoon hypothesis). Η θεωρία swoon είναι οποιαδήποτε από μια σειρά θεωριών των Karl Friedrich Bahrdt-1780, Karl Venturini-1800, Heinrich Paulus-1802, Friedrich Schleiermacher-1833, Mirza Ghulam Ahmad-1899, Henry Leffmann-1904, Ernest Brougham Docker-1920, Harvey Spencer Lewis-1929 και καμιά 20αριά άλλων, που αποσκοπούν στο να εξηγήσουν την Ανάσταση του Ιησού, προτείνοντας ότι ο Ιησούς δεν πέθανε στο σταυρό, αλλά απλώς έπεσε αναισθητός (swooned), και συνήλθε αργότερα στον τάφο στο ίδιο θνητό σώμα ή το σώμα Του εκλάπη και ανένηψε αλλού.

Ο Morison, λοιπόν, αναρωτιόταν αν ο Ιησούς θα μπορούσε να επιβιώσει από τον σταυρό. Ερεύνησε, τόσο την Εβραϊκή όσο και τη Ρωμαϊκή Ιστορία της εποχής και ανακάλυψε τα ακόλουθα γεγονότα που υποστηρίζουν το θάνατο του Ιησού:

- Όλες οι ιστορικές καταγραφές επιβεβαιώνουν ότι ο Ιησούς πέθανε.
- Ο Πιλάτος επιβεβαίωσε ότι ο Ιησούς πέθανε.
- Κατά τη διάρκεια της ζωής των αυτοπτών μαρτύρων κανείς δεν αμφισβήτησε το θάνατό του Ιησού.

Ο Ρωμαίος ιστορικός και γερουσιαστής Τάκιτος (Tacitus) ⁽²⁾ και ο Τίτος Φλάβιος Ιωσήφ (Titus Flavius Josephus) ⁽³⁾, γεννημένος ως Yosef Ben Matityahu, Ρωμαιο-εβραίος ιστορικός γεννημένος τον πρώτο αιώνα μ.Χ. στην Ιερουσαλήμ από πατέρα ιερατικής καταγωγής και μητέρα βασιλικής καταγωγής, κοσμικοί και ιστορικοί της εποχής, αναφέρουν το θάνατο του Ιησού ως πραγματικό.

Ο Morison έχει πλέον πεισθεί ότι ο Ιησούς ήταν πραγματικά νεκρός όταν τον αποκαθήλωσαν, ένα γεγονός σχεδόν καθολικά αποδεκτό, από έγκριτους μελετητές και ιστορικούς, ως αλήθεια. Και καταλήγει λέγοντας ότι *«Ο Ιησούς Χριστός πέθανε στο σταυρό, με την πλήρη φυσική έννοια του όρου... μου φαίνεται ότι είναι μία από τις*

---

(1) https://en.wikipedia.org/wiki/Swoon_hypothesis

(2) https://en.wikipedia.org/wiki/Tacitus_on_Christ

(3) Josephus, Flavius, «Antiquities of the Jews», 18. 63, 64.

βεβαιότητες της ιστορίας» (1).

2. Τότε, μήπως το σώμα του Ιησού κλάπηκε;

Ο Morison αναρωτιόταν αν οι μαθητές πλαστογράφησαν την Ιστορία της Ανάστασης κλέβοντας το σώμα του Ιησού για να ισχυριστούν στη συνέχεια ότι ήταν ζωντανός. Αυτό θα ήταν εύλογο αν ο τάφος ήταν σε μια σκοτεινή περιοχή όπου κανείς δεν θα τους έβλεπε.

Ωστόσο, ο τάφος ανήκε σε ένα γνωστό μέλος του Sanhedrin (2) (Σανχεντρίν = Συμβούλιο), τον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας (πόλεως των Ιουδαίων) ο οποίος «*οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν, ὃς προσεδέχετο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» (Λουκ. 23,51). Δεδομένου ότι ο τάφος του Ιωσήφ ήταν σε μια γνωστή τοποθεσία, εύκολα αναγνωρίσιμη και εύκολα προσβάσιμη, οποιεσδήποτε σκέψεις, να χαθεί το σώμα του Ιησού από τον τάφο, θα έπρεπε να απορριφθούν.

Όχι μόνο η τοποθεσία του τάφου ήταν γνωστή, αλλά και ο Πιλάτος είχε αναθέσει σε εκπαιδευμένη μονάδα φρουράς να παρακολουθεί τον τάφο νύχτα-μέρα.

Ο πρώην άθεος και σκεπτικιστής Josh McDowell διέθεσε περισσότερες από επτακόσιες ώρες ερευνώντας και μελετώντας τα αποδεικτικά στοιχεία για την Ανάσταση. Και καταλήγει: «*Η μονάδα ρωμαϊκής φρουράς ήταν δεσμευμένη στην πειθαρχία και φοβούνταν την αποτυχία με οποιοδήποτε τρόπο*» (3).

Σαφώς και ήταν αδύνατο για οποιονδήποτε, να περάσει από τους φρουρούς απαρατήρητος και στη συνέχεια να μετακινήσει την πέτρα. Ωστόσο, η πέτρα μετακινήθηκε, καθιστώντας δυνατή την είσοδο αυτοπτών μαρτύρων στον τάφο. Και όταν εισήλθαν, το σώμα του Ιησού έλειπε.

Αν το σώμα του Ιησού είχε βρεθεί, οι εχθροί Του θα είχαν εκθέσει γρήγορα την Ανάσταση ως απάτη. Ο Tom Anderson, πρώην πρόεδρος της Ένωσης Δικηγόρων της Καλιφόρνιας (California Lawyers Association), συνοψίζει τη δύναμη αυτού του επιχειρήματος λέγοντας: «*Με ένα γεγονός τόσο καλά δημοσιοποιημένο, δεν νομίζετε ότι είναι λογικό ότι ένας ιστορικός, ένας αυτόπτης πιστός, ένας ανταγωνιστής να καταγράψει για πάντα ότι έχει δει το σώμα του Χριστού; ... Η σιωπή της Ιστορίας είναι εκκωφαντική όταν πρόκειται για τη μαρτυρία κατά της Ανάστασης*» (4).

Έτσι, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία και με έναν γνωστό τάφο σαφώς άδειο, ο Morison υποχρεώθηκε να δεχθεί ότι το σώμα του Ιησού, με κάποιο τρόπο, είχε εξαφανιστεί από τον τάφο.

3. Μήπως οι μαθητές είχαν παραισθήσεις και νόμιζαν ότι είδαν τον Ιησού;

Ο Morison αναρωτιόταν αν οι μαθητές μπορεί να ήταν τόσο συναισθηματικά αναστατωμένοι ώστε να είχαν παραισθήσεις και να φαντάστηκαν την ανάσταση του Ιησού.

---

(1) Josh McDowell, «*The Resurrection Factor Part 3*», Josh McDowell Ministries, 2009
<http://www.bethinking.org/bible-jesus/intermediate/the-resurrection-factor-part-3.htm>

(2) Sanhedrin. Το Ανώτατο Εβραϊκό Νομοθετικό και Θρησκευτικό Συμβούλιο και Δικαστήριο με έδρα την Ιερουσαλήμ, και η μεγαλύτερη θρησκευτική αυθεντία του Ιουδαϊσμού στην όλη περιφέρεια της Γης του Ισραήλ. Συνεδρίαζε εκτός εορτών και Σαββάτων.

(3) Josh McDowell, «*The Resurrection Factor*» (San Bernardino, CA: Here's Life, 1981), σελ. 66.

(4) Gary Collins στο Gary Habermas, «*Explaining Away the Resurrection*»,
http://www.garyhabermas.com/articles/crj_explainingaway/crj_explainingaway.htm

Ο Gary Collins, ψυχολόγος και πρώην πρόεδρος της Αμερικανικής Ένωσης Χριστιανικών Συμβούλων, εξηγεί ότι: «Οι παραισθήσεις είναι μεμονωμένα περιστατικά. Από τη φύση τους, μόνον ένα άτομο μπορεί να δει μια δεδομένη παραίσθηση κάθε φορά. Σίγουρα δεν είναι κάτι που μπορεί να το δει μια ομάδα ανθρώπων».

Ο Thomas James Thorburn ψυχολόγος, Ακαδημαϊκός Θεολόγος και θεολογικός συγγραφέας, θερμός υποστηρικτής της ιστορικότητας του Ιησού και αντίπαλος της θεωρίας περί του μύθου του Χριστού, εξηγεί ότι η παραίσθηση δεν είναι ούτε καν μια μακρινή πιθανότητα. «Είναι απολύτως αδιανόητο, ότι ... πεντακόσια άτομα, μέσης νοημοσύνης ... θα πρέπει να βιώσουν όλα τα είδη των εντυπώσεων – οπτικής, ακουστικής, αφής – και ότι, όλα αυτά ... σαν εμπειρίες, θα πρέπει να είναι εξ ολοκλήρου αποτέλεσμα ... μιας παραίσθησης» (1).

Η θεωρία, λοιπόν, της παραίσθησης φαίνεται να είναι άλλο ένα αδιέξοδο. Τι άλλο θα μπορούσε να εξηγήσει την ανάσταση;

4. Μήπως πρόκειται απλά για έναν μύθο;

Μερικοί αμετάπειστοι σκεπτικιστές αποδίδουν την ιστορία της Ανάστασης σε ένα μύθο που ξεκίνησε με ένα ή περισσότερα άτομα που βρίσκονται νομίζοντας ότι είδαν τον αναστημένο Ιησού. Με την πάροδο του χρόνου, ο μύθος θα είχε αναπτυχθεί και θα είχε εξωραϊστεί καθώς μεταβιβαζόταν. Αλλά υπάρχουν τρία μεγάλα προβλήματα με αυτή τη θεωρία.

α. Οι θρύλοι, πολύ απλά, δεν αναπτύσσονται όσο πολλοί μάρτυρες είναι ζωντανοί για να τους αντικρούσουν. Ένας ιστορικός της αρχαίας Ρώμης και της αρχαίας Ελλάδας, ο A. N. Sherwin-White (2), υποστήριξε ότι τα νέα της ανάστασης διαδόθηκαν πολύ νωρίς και πολύ γρήγορα για να γίνουν θρύλος.

β. Ακόμη και οι δύσπιστοι μελετητές παραδέχονται ότι οι χριστιανικοί ύμνοι και τα πιστεύω δημιουργήθηκαν στις πρώτες εκκλησίες μέσα σε δύο έως τρία έτη από τη σταύρωση του Ιησού.

Ο Gerd Lüdemann (3), ένας σκεπτικιστής μελετητής, υποστηρίζει ότι «τα στοιχεία στην παράδοση πρέπει να χρονολογηθούν στα πρώτα δύο έτη μετά από τη σταύρωση του Ιησού... όχι αργότερα από τρία έτη...».

Ο Michael Goulder (4), ένας άλλος σκεπτικιστής μελετητής, δηλώνει ότι «γυρίζουμε πίσω, τουλάχιστον σε ότι ο Παύλος αναφέρεται ότι διδάχθηκε μετά την πρόσκλησή του να γίνει μαθητής του Ιησού».

γ. Οι θρύλοι αναπτύσσονται μέσω της προφορικής παράδοσης και δεν υποστηρίζονται με σύγχρονα ιστορικά έγγραφα. Ωστόσο, τα Ευαγγέλια γράφτηκαν μέσα σε τρεις δεκαετίες από την ανάσταση (5).

δ. Η θεωρία του θρύλου δεν εξηγεί επαρκώς ούτε τον άδειο τάφο ούτε την ένθερμη πεποίθηση των Αποστόλων ότι ο Ιησούς ήταν ζωντανός.

Μέχρις εδώ, η αρχική υπόθεση του Morison ότι η Ανάσταση ήταν μύθος ή

---

(1) Thomas James Thorburn, «The Resurrection Narratives and Modern Criticism» (London: Kegan Paul, Trench, Trubner & Co., Ltd., 1910), σελ. 158, 159.

(2) Sherwin-White, «Roman Society, 190» https://en.wikipedia.org/wiki/A._N._Sherwin-White

(3) https://en.wikipedia.org/wiki/Gerd_Lüdemann

(4) https://en.wikipedia.org/wiki/Michael_Goulder

(5) Gary R. Habermas and Michael R. Licona, «The Case for the Resurrection of Jesus (Grand Rapids, MI: Kregel, 2004), 85».

Θρύλος δεν τεκμηριώνεται με βάση τα γεγονότα.

Τότε λοιπόν, τί πραγματικά συνέβη;

5. Συνέβη στ' αλήθεια η Ανάσταση;

Ο Morison, έχοντας απορρίψει τα κύρια επιχειρήματα κατά της Ανάστασης του Ιησού λόγω της ασυνέπειάς τους με τα γεγονότα, αναρωτιέται: «*Συνέβη πραγματικά;*». Αντί να ψάχνει για στοιχεία κατά της Ανάστασης του Ιησού, αναρωτήθηκε πόσο ισχυρή ήταν η υπόθεση για το πραγματικό της περιστατικό.

Πολλά γεγονότα ξεχώρισαν, όπως:

α. Οι Γυναίκες

Κάθε αυτόπτης μάρτυρας αναφέρει ότι ο Ιησούς εμφανίστηκε ξαφνικά με το ανθρώπινο σώμα στους οπαδούς του και πρώτα στις γυναίκες. Ο Morison αναρωτήθηκε γιατί οι συνωμότες θα έφερναν τις γυναίκες στο επίκεντρο της συνωμοσίας. Τον πρώτο αιώνα, οι γυναίκες δεν είχαν σχεδόν κανένα δικαίωμα, προσωπικότητα ή κύρος. Λογικά λοιπόν, οι συνωμότες θα επέλεγαν τους άνδρες, ως τους πρώτους που θα έβλεπαν τον Ιησού ζωντανό, και όχι τις γυναίκες.

Και όμως, γνωρίζουμε ότι οι γυναίκες τον άγγιξαν, μίλησαν μαζί του, και ήταν οι πρώτες που βρήκαν τον τάφο άδειο.

β. Οι Αυτόπτες Μάρτυρες

Οι μαθητές ισχυρίζονται ότι είδαν τον Ιησού σε περισσότερες από δέκα ξεχωριστές περιπτώσεις. Τους έδειξε τα χέρια και τα πόδια Του και τους ζήτησε να Τον αγγίξουν. Έφαγε μαζί τους και αργότερα, σε μια περίπτωση, εμφανίστηκε ζωντανός σε περισσότερους από 500 πιστούς.

Μιλώντας στην Καισάρεια ο Πέτρος, είπε στο πλήθος γιατί αυτός και οι άλλοι μαθητές ήταν τόσο πεπεισμένοι ότι ο Ιησούς ήταν ζωντανός. Όπως διαβάζουμε στις Πράξεις (Κεφ. 10, Στίχοι 39-41), «*καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἐν τε τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ· ὃν καὶ ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι, οὐ παντὶ τῷ λαῷ, ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν*»

(Και εμείς είμαστε μάρτυρες όλων όσων έκανε στη χώρα των Ιουδαίων και στην Ιερουσαλήμ· αλλά τον σκότωσαν κρεμώντας τον στο ξύλο. Ο Θεός όμως τον ανέστησε την τρίτη ημέρα και του επέτρεψε να φανερωθεί, όχι σε όλο τον λαό, αλλά σε μάρτυρες διορισμένους εκ των προτέρων από τον Θεό, σε εμάς, που φάγαμε και ήπιαμε μαζί του μετά την Ανάστασή Του από τους νεκρούς).

Ο Morison συνειδητοποίησε ότι αυτές οι πρώιμες εμφανίσεις ενός αναστημένου Ιησού σε τόσους πολλούς θα ήταν σχεδόν αδύνατο να πλαστογραφηθούν από τους οπαδούς του.

γ. Τα κίνητρα και η συνέπειά τους μέχρι το τέλος τους

Καθώς ο Morison συνέχιζε την έρευνά του, άρχισε να εξετάζει τα κίνητρα των οπαδών του Ιησού. Αντιλαμβάνεται ότι κάτι εξαιρετικό πρέπει να συνέβη, επειδή οι οπαδοί του Ιησού σταμάτησαν να πενθούν, σταμάτησαν να κρύβονται και άρχισαν να διακηρύσσουν άφοβα ότι είχαν δει τον Ιησού ζωντανό.

Σαν να μην έφθαναν οι αναφορές των αυτόπτων μαρτύρων να αμφισβητήσουν τον σκεπτικισμό του Morison, ήταν και η συμπεριφορά των μαθητών του Ιησού που τον μπέρδευε. Αυτοί οι έντεκα, πρώην δειλοί και φοβισμένοι, ήταν ξαφνικά πρόθυμοι να υποστούν ταπείνωση, βασανιστήρια και θάνατο. Όλοι οι μαθητές του Ιησού εκτός από έναν, θανατώθηκαν μαρτυρικά. Αν είχαν πάρει το πτώμα, θα είχαν θυσιάσει τόσα πολλά για ένα ψέμα; Κάτι συνέβη που άλλαξε τα πάντα γι' αυτούς τους άντρες και τις γυναίκες.

Αυτό ήταν το σημαντικό γεγονός που έπεισε τον Morison ότι η ανάσταση πρέπει να συνέβη πραγματικά. Όπως παραδέχεται στο βιβλίο του: *«Όποιος φθάσει σε αυτό το πρόβλημα πρέπει αργά ή γρήγορα να αντιμετωπίσει ένα γεγονός που δεν μπορεί να εξηγηθεί... Αυτό το γεγονός είναι ότι ... Μια βαθιά πεποίθηση ήρθε στη μικρή ομάδα ανθρώπων, μια αλλαγή που μαρτυρεί το γεγονός ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί από τον τάφο»* ⁽¹⁾.

Ο J. N. D. Anderson ⁽²⁾ στο βιβλίο του «The Resurrection of Jesus Christ» Έκδ. 1950, συμφωνεί με τον Morison: *«Σκεφτείτε τον ψυχολογικό παραλογισμό της απεικόνισης μιας μικρής ομάδας ηττημένων δειλών που τρέμουν σε ένα δωμάτιο μια μέρα και λίγες μέρες αργότερα να μεταμορφώνονται σε μια συλλογικότητα που καμία δίωξη δεν θα μπορούσε να την σιωπήσει - και στη συνέχεια να προσπαθήσει κάποιος να αποδώσει αυτή τη δραματική αλλαγή σε τίποτα πιο πειστικό από μια άθλια αναλήθεια ... Αυτό απλά δεν θα είχε νόημα»*. Σε ένα άλλο βιβλίο του, το «Christianity: The Witness of History (Χριστιανισμός: Ο Μάρτυρας της Ιστορίας)», παρέχει τα τυπικά στοιχεία για την Ανάσταση και ρωτά: *«Πώς, λοιπόν, μπορεί να αμφισβητηθεί το γεγονός της Ανάστασης;»* και συνεχίζοντας περαιτέρω τονίζει: *«Τελικά, μπορεί να δηλωθεί με βεβαιότητα ότι όσοι δεν πιστεύουν την Ιστορία του Πάσχα το κάνουν όχι λόγω των αποδεικτικών στοιχείων αλλά παρά την ύπαρξη αυτών»*.

δ. Η εξέλιξη αυτού του «μικρού» Μυστηρίου της Ανάστασης

Τελικά, ο Morison αιφνιδιάστηκε από το γεγονός ότι ένα μικρό ασήμαντο κίνημα ήταν σε θέση να επικρατήσει του πανίσχυρου και πονηρού Εβραϊκού κατεστημένου, καθώς και της δύναμης της Ρώμης. Όπως αναφέρει στο βιβλίο του, *«Μέσα σε είκοσι χρόνια, ο ισχυρισμός αυτών των αγροτών από την Γαλιλαία είχε διαταράξει την Εβραϊκή Εκκλησία... Σε λιγότερο από πενήντα χρόνια είχε αρχίσει να απειλεί την ειρήνη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Όταν έχουμε πει όλα όσα μπορούν να ειπωθούν... στεκόμαστε αντιμέτωποι με το μεγαλύτερο μυστήριο απ' όλα. Γιατί αυτό το μυστήριο κέρδισε;»* ⁽³⁾

Εν πάσει περιπτώσει, αν δεν υπήρχε Ανάσταση, ο Χριστιανισμός θα έπρεπε να είχε πεθάνει στο σταυρό όταν οι μαθητές τράπηκαν σε φυγή για να σωθούν. Αλλά οι Απόστολοι συνέχισαν να δημιουργούν ένα αυξανόμενο Χριστιανικό κίνημα.

Σύμφωνα με το Ερευνητικό Κέντρο Pew, το 2015, υπήρχαν 2,3 δισεκατομμύρια Χριστιανοί όλων των ηλικιών που ζούσαν στον κόσμο. Το Κέντρο Για τη Μελέτη του Παγκόσμιου Χριστιανισμού (CSGC - Center for the Study of Global Christianity) στη Θεολογική Σχολή Gordon-Conwell, ανέφερε ότι ο αριθμός των Χριστιανών στον κόσμο ξεπέρασε τα 2,5 δισεκατομμύρια το 2019.

Στο site «The Countries Of» <https://thecountriesof.com/largest-religions-in-the-world/> εμφανίζονται, κατά την εκτίμησή τους για το έτος 2020, οι κυριότεροι θρησκευτικοί πληθυσμοί παγκοσμίως ως εξής: Χριστιανοί 2,22 δισεκατομμύρια, Μωαμεθανοί

---

(1) Morison, σελ. 104

(2) Sir James Norman Dalrymple Anderson (29/9/1908 – 2/12/1994). Καθηγητής, Δικηγόρος και Ευαγγελιστής ιεραπόστολος. https://en.wikipedia.org/wiki/Norman_Anderson

(3) Morison, σελ. 115

1,5 δισεκατομμύρια, Ινδουιστές 1,05 δισεκατομμύρια, Βουδιστές 488 εκατομμύρια, Σινοϊστές 104 εκατομμύρια, Σιχ 28 εκατομμύρια, Ιουδαίοι 13 εκατομμύρια

Ό,τι κι αν πιστεύει κανείς για την εγκυρότητα της Ανάστασης του Ιησού, είναι σαφές ότι «κάτι συνέβη» μετά το θάνατό του, κάτι που είχε διαρκή αντίκτυπο στον Κόσμο μας.

Όταν ο ιστορικός H. G. Wells ⁽¹⁾ ρωτήθηκε για το ποιός άφησε τη μεγαλύτερη κληρονομιά στην Ιστορία, ο μη χριστιανός μελετητής απάντησε: «*By this test Jesus stands first – Με αυτή τη δοκιμασία ο Ιησούς στέκεται πρώτος*» (η φράση γράφεται όπως βρέθηκε εντός εισαγωγικών στην σελ. 163 του βιβλίου *Protestant Christian Evidences* του Bernard Ramm, εκδοθέντος στο Chicago από την Moody Press το 1957).

Ποιά είναι αυτή η κληρονομιά; Ας δούμε μόνο μερικά σημεία της που φέρουν την σφραγίδα του Αναστάντος Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

- Παγκοσμίως ο χρόνος χαρακτηρίζεται από τη γέννησή του Ιησού ως π.Χ. – προ Χριστού και μ.Χ. – μετά Χριστόν. (Στην Αγγλική τα αντίστοιχα διγράμματα είναι A.D. (από το λατινικό Anno Domini = έτος του Κυρίου) και B.C. (Before Christ = προ Χριστού).
- Περισσότερα βιβλία έχουν γραφτεί για τον Ιησού παρά για οποιοδήποτε άλλο άτομο.
- Περίπου 100 μεγάλα πανεπιστήμια ιδρύθηκαν για να διαδώσουν τη διδασκαλία του - συμπεριλαμβανομένων των Harvard, Yale, Princeton, Dartmouth, Columbia, and Oxford.
- Η διδασκαλία του Ιησού ότι όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι έθεσε το θεμέλιο για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τη δημοκρατία σε περισσότερες από 100 χώρες ⁽²⁾.
- Η υψηλή αξία που έδωσε ο Ιησούς σε κάθε άτομο ανεξάρτητα από το φύλο, τη φυλή ή την θρησκεία του οδήγησε τους πιστούς Του να προωθήσουν τα δικαιώματα των γυναικών, την ανεξιθρησκία και την κατάργηση της δουλείας.
- Ανθρωπιστικά έργα και Οργανισμοί ιδρύθηκαν από τους οπαδούς Του σε όλο τον Κόσμο (Ερυθρός Σταυρός, Παγκόσμιο Όραμα, Πορτοφόλι του Σαμαρείτη, Πλοία Ελέους, Στρατός Σωτηρίας).

ε. Ένα απροσδόκητο συμπέρασμα

Σε μια αντιστροφή του σκεπτικισμού του, ο Morison αποφάσισε να δώσει στο βιβλίο του τον «απολογητικό» τίτλο «*Who Moved the Stone?*» ⁽³⁾ (Ποιος Μετακίνησε τον Λίθο;). Το βιβλίο του εκδόθηκε πρώτη φορά στην Αγγλία το 1927 και ανατυπώθηκε 124 φορές και σε 3 γλώσσες από το 1927 μέχρι το 2018 και σε αυτό ο Morison τεκμηριώνει όλα τα στοιχεία που τον έπεισαν ότι η Ανάσταση του Ιησού Χριστού ήταν ένα πραγματικό ιστορικό γεγονός.

Ένας άλλος λόγιος που έγραψε για τα στοιχεία που υποστηρίζουν την Ανάσταση του Ιησού ήταν ο Dr. Simon Greenleaf, ιδρυτής της Νομικής Σχολής του Χάρβαρντ. Ο Greenleaf έγραψε τους κανόνες αποδεικτικής που χρησιμοποιούνται ακόμα και σήμερα στο νομικό σύστημα των Η.Π.Α. Εφαρμόζοντας αυτούς τους κανόνες

---

(1) Herbert George Wells (21/9/1866 – 13/8/1946), συνήθως γνωστός ως H. G. Wells. Άγγλος συγγραφέας, αθέιστής, γνωστός κυρίως για τα έργα του στον χώρο της επιστημονικής φαντασίας. https://en.wikipedia.org/wiki/H._G._Wells

(2) Will Durant, «*The Story of Philosophy* (New York: Pocket, 1961), 428».

(3) Frank Morison, «*Who Moved the Stone?*» (Grand Rapids, MI: Lamplighter, 1958).

στα γεγονότα γύρω από το θάνατο του Ιησού, ο Greenleaf κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οποιαδήποτε ειλικρινής επιτροπή θα αποφάσιζε ότι η Ανάσταση του Ιησού συνέβη πραγματικά. Όπως συνέβη και με τον Morison, ήταν η ξαφνική αλλαγή στη συμπεριφορά των μαθητών που τον έπεισε καθώς, όπως γράφει, «*Θα ήταν αδύνατο για τους μαθητές να επιμείνουν στην πεποίθησή τους ότι ο Ιησούς είχε αναστηθεί αν δεν είχαν δει πραγματικά τον αναστημένο Χριστό*» (1).

Η Ανάσταση του Ιησού έπεισε τους μαθητές του ότι ήταν ο Μεσσίας που είχε πεθάνει για τις αμαρτίες μας. Ήταν ο μόνος δρόμος προς τον Θεό. Τώρα ήξεραν πλέον ότι μόνο ο Ιησούς είχε τη δύναμη πάνω στη ζωή και το θάνατο, και έδωσαν τη ζωή τους ανακηρύσσοντάς τον ως τον αναστημένο Κύριο.

Ο C. S. Lewis, μελετητής της Οξφόρδης, αν και αρχικά σκεπτικιστής, εξηγεί στο βιβλίο του (σελ. 159) πώς η Ανάσταση του Ιησού ήταν μοναδικό μεταξύ όλων των γεγονότων στην ανθρώπινη Ιστορία. «*Κάτι εντελώς νέο στην ιστορία του Σύμπαντος είχε συμβεί. Ο Χριστός είχε νικήσει το θάνατο. Η πόρτα, που ήταν πάντα κλειδωμένη, για πρώτη φορά είχε παραβιαστεί*» (2).

στ. Τι σημαίνει η Ανάσταση του Ιησού;

Ο Απόστολος Παύλος, αρχικά σκεπτικιστής περί της Αναστάσεως του Ιησού, εξηγεί τον αντίκτυπο της Αναστάσεως στη ζωή μας. «*φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου*», (προς Τιμόθεον Β΄ Κεφ.1, Στίχος 10). Με άλλα λόγια, ο Θάνατος και η Ανάσταση του Ιησού άνοιξαν την πόρτα για να έχουμε αιώνια ζωή με τον Χριστό.

Αλλά, υπάρχει ένα εμπόδιο που μας εμποδίζει να πάμε στον παράδεισο.

Όπως ο Απόστολος Παύλος μας εξηγεί, «*ήμασταν εχθροί του, χωρισμένοι από Αυτόν από τις κακές σκέψεις και πράξεις μας. . .*». «*Καὶ ὑμᾶς ποτε ὄντας ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς τῇ διανοίᾳ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς*», (προς Κολοσσαίς Κεφ. 1, Στίχος 21).

Το εμπόδιο για να έχουμε αιώνια ζωή με τον Χριστό είναι ότι έχουμε αμαρτήσει και επαναστατήσει ενάντια σε έναν Άγιο Θεό. Αν και ο Θεός μας αγαπά πέρα από την κατανόησή μας, η τέλεια δικαιοσύνη Του απαιτεί πληρωμή για τις αμαρτίες μας επί ποινή θανάτου της ψυχής μας.

Πολλοί αναρωτιούνται γιατί ένας παντοδύναμος, στοργικός Θεός δεν μπορεί απλά να μας συγχωρήσει χωρίς να μας τιμωρήσει για τις αμαρτίες μας. Γιατί απαιτεί δικαιοσύνη;

Θα προσπαθήσω με ένα παράδειγμα να απαντήσω, έμμεσα, στο γιατί ο Θεός απαιτεί Δικαιοσύνη.

Ας φανταστούμε προς στιγμήν ότι δικάζομαι για ένα σωρό εγκλήματα κατά της ζωής και εμφανίζεται στην έδρα ο Δικαστής που θα με κρίνει. Εκείνη την στιγμή βλέπω ότι ο Δικαστής είναι ο πατέρας μου. Γνωρίζω ότι με αγαπάει και τον παρακαλώ να με αφήσει να φύγω . . . Κι αυτός, με δάκρυα στα μάτια απαντά: σ' αγαπώ παιδί μου αλλά είμαι ο Δικαστής και η Δικαιοσύνη πρέπει να αποδοθεί. Παρουσιάζει τα στοιχεία εναντίον μου, χτυπάει το σφυρί και με καταδικάζει σε θάνατο . . . Και στην συνέχεια

---

(1) Simon Greenleaf, «*The Testimony of the Evangelists Examined by the Rules of Evidence Administered in Courts of Justice*» 1874, Ανατύπωση 1995

(2) C. S. Lewis, «*God in the Dock*» (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2000), σελ. 159.

κατεβαίνει από την έδρα βγάζει την τήβεννο από πάνω του και παίρνει την θέση μου στον θάνατο για να μου προσφέρει την Αιώνια Ζωή.

Αυτή είναι η εικόνα που μας παρουσιάζει η Καινή Διαθήκη. Ο Θεός παραιτήθηκε στην ανθρώπινη ιστορία, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, και σταυρώθηκε στο σταυρό για μας. Ο Ιησούς δεν είναι ένα τρίτο μέρος που μαστιγώνεται για τις αμαρτίες μας, αλλά ο ίδιος ο Θεός. Πολύ απλά, ο Θεός έχει δύο επιλογές, ή να μας τιμωρήσει για την αμαρτία μας, ή να λάβει ο ίδιος την τιμωρία. Και στο πρόσωπο του Υιού του αγαπητού, αποφασίζει να πληρώσει την ποινή για μας.

Με άλλα λόγια, η τέλεια δικαιοσύνη του Θεού είναι απόλυτα ικανοποιημένη από το θάνατο του Υιού του, Ιησού Χριστού. Όλες οι αμαρτίες μας, όσο κακές και αν είναι ή υπήρξαν, πληρώνονται πλήρως από το αίμα του Χριστού.

Μας συμφιλίωσε μαζί Του με το σαρκικό σώμα Του, με τον θάνατό Του, για να μας παρουσιάσει αγίους και άμωμους και ακατηγόρητους μπροστά Του. Όπως ο Απόστολος Παύλος γράφει στην επιστολή του προς τους Κολοσσαείς, *«νυνὶ δὲ ἀποκατηλλάγητε ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, παραστήσαι ὑμᾶς ἀγίους καὶ ἀμόμους καὶ ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ»*, (Προς Κολοσσαείς Κεφ. 1, Στίχος 22).

ζ. Πώς λοιπόν μπορούμε να κληρονομήσουμε την αιώνια ζωή;

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη είναι μια παραβολή του Ιησού Χριστού, που παρατίθεται μόνο στο Ευαγγέλιο του Λουκά. Ο Ιησούς διηγείται την ιστορία κάποιου οδοιπόρου τον οποίο ληστές τον δέρνουν και τον αφήνουν μισοπεθαμένο στην άκρη του δρόμου. Από το σημείο που κείται ο τραυματισμένος οδοιπόρος περνά ένας ιερέας και μετά ένας Λευίτης, αλλά και οι δυο αποστρέφουν την κεφαλή τους από το θύμα των ληστών. Στο τέλος περνά ένας Σαμαρείτης και παρά το ότι Σαμαρείτες και Εβραίοι περιφρονούν αλλήλους, ο Σαμαρείτης βοηθά τον τραυματισμένο άνθρωπο.

Ο Ιησούς αφηγείται την παραβολή ως απάντηση στο ερώτημα ενός δικηγόρου: «Και ποιος είναι ο πλησίον μου;». Το συμπέρασμα είναι ότι ο «πλησίον» στην παραβολή ταυτίζεται με τον άνθρωπο που βοηθά τον τραυματία, δηλαδή με τον Σαμαρείτη.

«Καὶ ἰδοὺ νομικός τις ἀνέστη ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεὸν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεὶ καὶ ζήσῃ. ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον;» (Λουκ. Κεφ. 1', Στίχοι 25 - 29).

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη έχει εμπνεύσει έργα ζωγραφικής, γλυπτικής, σάτιρας, ποιήματα, και κινηματογραφικές ταινίες. Η φράση «καλός Σαμαρείτης», που σημαίνει κάποιον που βοηθά σημαντικά κάποιον άγνωστό του, προέρχεται από αυτή την παραβολή, και πολλά νοσοκομεία και φιλανθρωπικά ιδρύματα στις χριστιανικές χώρες φέρουν, εξαιτίας της παραβολής, αυτή την ονομασία.

Δεδομένου ότι η αιώνια ζωή είναι δώρο από τον Θεό, εσείς και εγώ δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να κερδίσουμε το δρόμο μας στον ουρανό. Ο Απόστολος Παύλος, στην επιστολή του προς τους Εφεσίους (Κεφ. 2, Στίχοι 8-9), εξηγεί την καταπληκτική χάρη του Θεού. *«Τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τό δῶρον, οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσθαι»*. (Επειδή, κατά χάρη

είστε σωσμένοι, διαμέσου της πίστης· και αυτό δεν είναι από σας, είναι δώρο του Θεού, όχι από έργα, ώστε να μη καυχηθεί κάποιος).

Όμως, ένα δώρο για να γίνει δικό μας, πρέπει να το λάβουμε. Όπως για κάθε δώρο, μπορούμε να αποδεχθούμε τη χάρη του Ιησού Χριστού για την συγχώρεση των αμαρτιών ή να την απορρίψουμε.

Αυτό το κάνει σαφές ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης στην Α' επιστολή του, μιας εγκυκλίου που απευθύνεται σε πολλές Εκκλησίες. Ο Απόστολος Ιωάννης αποσκοπεί με την επιστολή αυτήν στην καταπολέμηση των αιρετικών, οι οποίοι αρνούνται την πραγματική ενανθρώπιση του Λόγου του Θεού όπως ο Κήρινθος, και την ενίσχυση των πιστών Χριστιανών.

Εναντίον των αιρετικών αυτών, τους οποίους χαρακτηρίζει «αντίχριστους», προβάλλει ο Ιωάννης το μαρτυρημένο και από την εμπειρία των Αποστόλων βεβαιωμένο ιστορικό γεγονός της ενσάρκωσης και του θανάτου του Ιησού Χριστού, γεγονός που φανερώνει την αγάπη του Θεού προς την ανθρωπότητα.

Οι επιστολές του Ιωάννη (Α', Β' και Γ') γράφτηκαν κατά πάσα πιθανότητα από την Έφεσο γύρω στο 98 μ.Χ., περίπου, όταν έγραψε και το Ευαγγέλιό του.

Στην Α' Επιστολή, Κεφ. 5, Στίχος 10, ο Απόστολος Ιωάννης λέει ότι: *«ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴν μαρτυρίαν ἐν αὐτῷ· ὁ μὴ πιστεύων τῷ Θεῷ ψεύστην πεποίηκεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἐπίστευκεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ἣν μεμαρτύρηκεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.»* (Εκείνος δε που πιστεύει αδίστακτα στον Υιό του Θεού, έχει αυτήν την μαρτυρία μέσα του, επικυρωμένη και από την προσωπική του πείρα ως πιστού Χριστιανού. Εκείνος όμως που δεν πιστεύει στον Θεό, είναι σαν να έχει κάνει εαυτόν ψεύτη και ανάξιο εμπιστοσύνης, διότι δεν έχει πιστέψει στην επίσημη μαρτυρία, που έχει δώσει ο Θεός περί του Υιού του).

Στην ίδια Επιστολή (Α', Κεφ. 5, Στίχος 11 λέει ότι: *«καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός, καὶ αὕτη ἡ ζωὴ ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστίν.»* (Και αυτή είναι η μεγάλη μαρτυρία του Θεού, ότι αυτός έδωσε σε 'μάς τους πιστούς ζωήν αιώνιον. Και αυτή η ζωή υπάρχει στον Υιόν του).

Τέλος, στον στίχο 12 αναφέρει ότι: *«ὁ ἔχων τὸν υἱὸν ἔχει τὴν ζωὴν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει.»* (Εκείνος που έχει τον Υιόν στην καρδιά του, έχει την αιωνία ζωή· εκείνος όμως που δεν έχει μέσα του τον Υιό του Θεού, δεν έχει την αιωνία ζωή).

Για να γίνεις Χριστιανός πρέπει να πιστεύεις στον σταυρικό θάνατο του Ιησού στο για τις αμαρτίες σου και να εμπιστευτείς την ανάστασή Του, για την αιώνια ζωή σου. Είναι μια επιλογή που μόνο εσύ μπορείς να κάνεις. Κανείς άλλος δεν μπορεί να το κάνει για σένα. Πρέπει ειλικρινά να παραδεχτείς ότι έχεις αμαρτήσει και θέλεις τη συγχώρεση που σου προσφέρει ο Ιησούς Χριστός.

Ο Απόστολος Ιωάννης μας λέει ότι ο Ιησούς ήλθε μεταξύ των ιδικών του, δηλαδή των Ιουδαίων, τους οποίους με ιδιαίτερη στοργή δια μέσου των αιώνων είχε προστατεύσει και αυτοί, οι δικοί του, δεν τον εδέχθησαν ως Σωτήρα και Θεόν τους. Άλλοι όμως τον εδέχθησαν. Εἰς ὅσους δε, τον εδέχθησαν με πίστη, ως Σωτήρα και Θεό τους, τους έδωσε το δικαίωμα να γίνουν τέκνα Θεού, αυτοί δηλαδή που πιστεύουν στο όνομά Του. Αυτοί δεν γεννήθηκαν από ανθρώπινο αίμα, ούτε από θέλημα σαρκός, ούτε από θέλημα ανδρός, αλλά γεννήθηκαν από τον Θεό. *«εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον. ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος*

σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν», (Α', Ιωάννη Κεφ. 1, Στίχοι 11 - 13).

Μπορούμε τώρα να ζητήσουμε από τον Ιησού να έρθει στη ζωή μας και να συγχωρήσει τις αμαρτίες μας.

Κι αν ποτέ δεν Τον έχουμε προσκαλέσει, απλά, ας προσευχηθούμε. Αρκεί να έχουμε στον νου μας ότι το πιο σημαντικό δεν είναι οι λέξεις που λέμε, αλλά η στάση της καρδιάς μας.

«Κύριε Ιησού Χριστέ, Σε ευχαριστώ που πέθανες για όλες τις αμαρτίες που έκανα, κάνω και θα κάνω. Σ' ευχαριστώ που μου έδωσες αιώνια ζωή. Σε λαμβάνω ως Σωτήρα μου με πίστη και επιθυμώ να γίνεις Κύριος της ζωής μου. Κάνε με τον άνθρωπο που θέλεις να είμαι».

Αν κάνουμε αυτή τη δέσμευση στον Ιησού Χριστό, τότε Αυτός, έχει μπει πραγματικά στη ζωή μας. Θα μας βοηθήσει να γίνουμε αυτό που μας προόρισε να γίνουμε.

Ελεύθεροι, για μια ζωή με νόημα, με σκοπό και με δύναμη.

12 Απρ. 2021
Κων-νος Παπανικολάου